

РЕНАТА ПАКАРИЕ ВЪЛШЕБНИЯТ ПРЪСТЕН

Превод от италиански: Люба Никифорова, 1981

chitanka.info

Имало едно време една бедна жена, която била много нещастна. Тя била загубила мъжа си и всичките си синове, освен най-малкия, който бил много хубав. Тя възлагала на този свой единствен син всичките си надежди и го обичала много.

Един ден момчето ѝ казало:

— Мамо, дай ми малко златен прах; искам да отида да купя сол от Страната край морето.

— Колко златен прах искаш?

— Едно асуану — отговорило момчето, което означавало, че иска около тридесет грама.

Майката дала на сина си искания прах, без да го разпитва много-много, и момчето тръгнало.

По пътя то срещнало един човек, който носел за продан едно куче.

— Може ли да ми го продадеш? — го попитало момчето, което обичало много животните и се страхувало, че кучето може да попадне в ръцете на някой лош господар, който да го изтезава.

— Не вярвам, че можеш да го купиш — отговорил му човекът, — защото кучето струва цяло асуану златен прах.

— Това е нищо за мене. Ето ти златния прах. — И момчето взело кучето и се върнало в къщи.

Майката останала много учудена, като го видяла да се връща толкова скоро, и то с куче:

— Защо не отиде до Страната край морето да купиш сол?

— Защото със златния прах купих кучето.

Майката не казала нищо, а се помирила, както със загубата на златния прах, така и с присъствието на кучето, което вървяло все след сина ѝ, където да отидел той.

Като минало известно време, момчето пак казало на майка си:

— Мамо, моля ти се, дай ми златен прах; искам да си купя стока и да започна търговия, та да спечеля толкова, че да мога да ти осигуря спокойни старини.

— Но да не стане като миналия път?

— Не, няма, повярвай ми; дай ми сега две асуану и ще видиш, че ще останеш доволна.

Жената въздъхнала и дала на момчето си златния прах.

Момче
то тръгнало
весело и
доволно.
Недалеч от
къщи
срещнало
един човек,
който носел
котка в ръце.
Това била
най-хубавата
котка, която
било
виждало; тя
тъжно
мяукала.

—
Човече, ще
ми
продадеш ли
това
животно? —
не могло да
се сдържи
да не попита
то.

— Не,
не мога да
ти я дам.
Трябва ми,

за да яде мишките, които си играят в моята стая. Пък и не би могло да я платиш.

— Колко искаш за нея?

— Две асуану златен прах.

— Ето ти златния прах, а сега ми дай котката.

Този път майката, като разбрала каква добра сделка е направил синът ѝ, не могла да сдържи сълзите си. Но нямало що да стори и лека-полека се успокоила.

Минал и така четиридесет дни, момчето, което било добро и все му се искало да се залови за някаква работа, казал пак на майка си:

— Мамо, дай ми три асуану златен прах, този път ще започна търговия и ще те възнаградя за всичката мъка, която ти причиних.

— Всичко, което имах, се стопи — завайкала се жената, — тези три асуану са ни последните... — и му ги подала.

— Бъди спокойна — отговорило ѝ момчето и на следната сутрин при изгрев слънце взело торбичката си и златния прах и тръгнало на

път.

Не вървяло много и ето ти, че срещнало един ловец с гълъб в ръка. Момчето веднага си представило как гълъбът ще бъде опечен на шиш и от състрадание поискало да го купи, за да го спаси от страшната смърт.

— Но аз и не мисля да го продавам — отговорил ловецът.

— Моля ти се, дай ми го, много ми се иска да си имам гълъб.

— Не ще можеш дори и да го купиш, защото струва скъпо.

— Колко?

— Три асуану златен прах.

— Ето ти златния прах, а сега ми дай гълъба.

Разбира се, че когато момчето се върнало у дома, майката вдигнала ръце към небето от отчаяние и рекла:

— Този път сме напълно разорени!

Синът се натъжил много, като видял мъката на майка си, и си обещал, че ще намери начин да ѝ се отплати за жертвите, които е направила за него.

Един ден, когато момчето си стояло замислено и печално пред вратата на къщата, гълъбът дошъл и кацнал на рамото му:

— Аку, чуй ме!

Момчето се учудило много, като чуло гълъба да говори; а при това да го назовава и по име. Но птицата продължила да му говори на ухото, така че то нямало време да я запита нещо.

— Аку, ти трябва да знаеш, че аз бях най-силният вожд в моя град; тъкмо се готвех за едно дълго пътешествие и ловецът, когото ти видя, ме хвана в плен и щеше да ме убие, ако ти не ме беше купил. Сега, заклевам те, върни ме обратно в моя град. Цялото ми племе ще ти бъде безкрайно благодарно.

Аку не повярвал.

— Аз пък мисля, че това са празни приказки и ти ми ги разправяш само защото искаш да избягаш.

— Ако не ми вярваш, завържи едно въженце за крака ми и не ме изпускай от ръка.

Точно така постъпил и Аку, крачка по крачка следвал гълъба чак до неговия град, като го държал вързан за единия крак с дълга връв.

Когато се приближили до града и се видели първите къщи, две деца, които си играели на топчета, повдигнали глави и като забелязали птицата, започнали да тичат и да викат:

— Ето го нашия вожд! Ето го нашия вожд!

Всички мъже и жени изсочили от къщите и като забелязали Аку и гълъба, се спуснали да ги посрещнат.

Не след много цялото племе научило за станалото. Щом разбрали, че Аку, за да спаси гълъба, бил дал последния си златен прах и че приел птицата в дома си като истински приятел, млади и стари поблагодарили от сърце на момчето и всеки го дарил с по една торбичка златен прах. Най-старият от племето извадил от пръста си златен пръстен и като му го дал, рекъл:

— Вземи този пръстен. Каквото си пожелаеш, той ще ти го изпълни.

Когато настъпил моментът за раздяла, Аку се сбогувал с гълъба и с хората от племето му, събрал всичкия си златен прах и се върнал у дома си.

Майка му седяла на прага на тяхната колиба и щом видяла сина си, извикала:

— Добре дошъл, Аку, къде беше?

Момчето, много радостно, ѝ показало златния прах и пръстена, а после добавило:

— А сега искам да изпитам вълшебното действие на този пръстен.

Излязло от къщи и като навлизло все по-дълбоко в гората, стигнало до сърцето ѝ, където дърветата ставали все по-високи и по-гъсти и храстите по-заплетени. Там спряло, поставило на земята пръстена и му заповядало:

— Пръстенче, освободи цялата околност от всички дървета и храсти!

Веднага дърветата и храстите се повалили на земята, изтръгнати заедно с корените.

Аку продължил да дава заповеди:

—
Пръстенч
е, сега
събери
накуп и
изгори
всичко,
което си
изтръгнал
о.

В
един миг
дървета и
храсти се
струпали
в средата
на
сечището
и се
възпламен
или, като
изгорели
до
последнот
о клонче и
коренче.

И накрая Аку заповядал:

— Пръстенче, построй много къщи и повикай много хора да се заселят в тях.

И, о чудо, много хубави къщи се издигнали от земята и млади и силни хора дошли веднага да се заселят.

Тогава Аку избрал майка си за повелителка на новия град, а самият той станал вожд на новото племе и всички заживели щастливо.

Недалеч от града на Аку живеел паякът Анансе, който един прекрасен ден чул да се говори за щастливия град, изникнал като по чудо сред гората. Понеже Анансе умирал от любопитство да узнае как е станало всичко това, решил да посети Аку. И наистина отишъл при него и като му отправил много ласкателства, усмихнато му казал:

— Аз все още си спомням, когато ти беше само едно бедно момче. Как така стана, че щастието ти се усмихна?

Аку, който бил скромен и добродушен, разправил на Анансе своята история. Паякът веднага бил завладян от желанието да си присвои пръстена. Но не се издал с нищо, а се сбогувал най-сърдечно с Аку и се върнал в селото си.

А сега трябва да ви кажа, че паякът Анансе имал прекрасен племенник, който живеел с него. Щом стигнал в къщи, паякът извикал момчето и му казал:

— Пригответи се да заминеш за града на Аку; занеси му това бяло вино като подарък, опитай се да се сприятелиш с него и без да те види някой, му открадни пръстена.

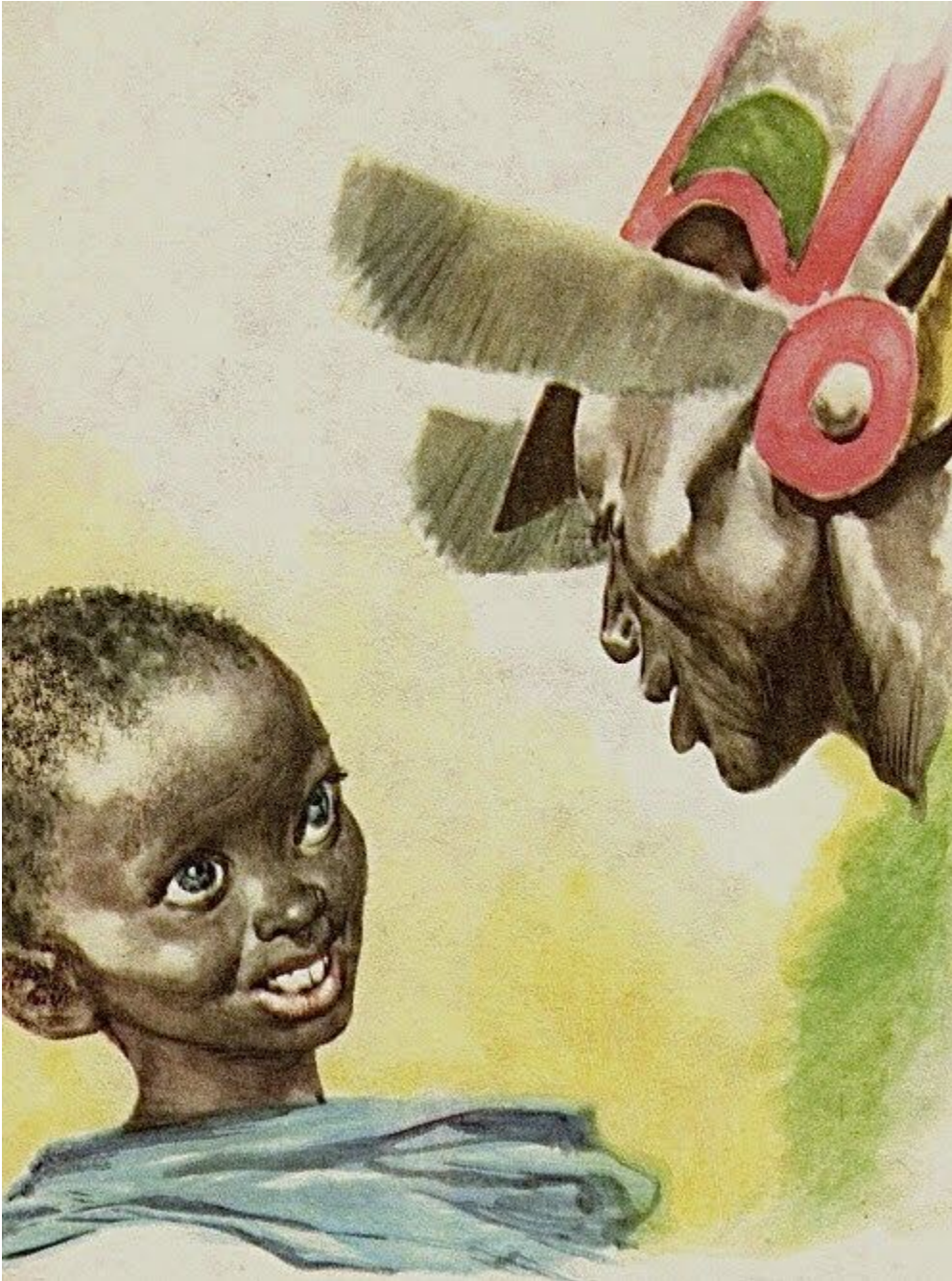
Момчето се представило на Аку и му поднесло като дар виното, което паякът му изпращал.

Аку останал много доволен от любезността на Анансе и веднага обикнал момчето.

— Сега, като се запознахме, ще ми бъде много приятно, ако останеш поне три дни в моя град — му казал той. — Ще бъдеш мил гост в дома ми.

Момчето приело поканата с голямо удоволствие и през време на тридневното си гостуване успяло да спечели приятелството и доверието на Аку. Младият вожд съвсем не се съмнявал в своя гост, дори последната сутрин, отивайки да се къпе, махнал пръстена си и го оставил на масата.

Кога
то
момчето
останало
само,
грабнало
пръстена,
напуснало
веднага
дома и
бързо се
отправило
към
селото на
чичо си.

Що
м получил
пръстена,
паякът му
заповядал
да
построи
един град,
по-голям
и по-хубав
от този на
Аку, и
когато
неговото
желание
било

изпълнено, се почувствувал наистина щастлив.

Когато Аку се завърнал от баня, напразно търсил пръстена си и напразно питал къде се е дянал гостенинът му. Накрая, твърде загрижен от случилото се, отишъл да поиска съвет от горския вълшебник.

— Анансе изпрати при тебе своя племенник, за да те ограби! — му казал вълшебникът. — Момчето ти отне пръстена и чичо му построи град, по-голям и по-хубав от твоя.

— Съжалявам много, че съм бил измамен... Но как бих могъл да си възвърна пръстена? — го попитал Аку.

— Трябва да пратиш при Анансе кучето си Окраман и котката си Окра; само те могат да ти възвърнат пръстена.

Аку се върнал тичешком в къщи и извикал котката и кучето, за да ги пригответи за път.

Междувременно обаче и самият Анансе бил отишъл да поиска съвет от един вълшебник и научил, че Аку готвел кучето Окраман и котката Окра, за да ги прати да му донесат обратно пръстена.

Без да губи ни минутка, Анансе се сдобил с доста кълцано месо, в което примесил някакъв прах, който притежавал свойството да приспива всеки, който го близне; после пръснал така приготвеното месо по пътя, по който трябвало да минат кучето и котката.

Котката Окра и кучето Окраман били вече тръгнали и стигнали дотам, докъдето пътят се раздвоявал. И двете животни надушили миризмата на месото, пръснато изобилно по пътеката, която водела вляво.

Котката рекла:

— Тази миризма не ми харесва; хайде да тръгнем по пътеката вдясно.

— О, горко ми! — въздъхнало кучето, чиито лиги били вече потекли. — Аз бих предпочел да тръгна по лявата пътека.

— Не ѝ се доверявам. Нека вървим по дясната.

— Котанке — завайкало се кучето, — чувствавам се толкова зле, че нямам сили да мръдна оттук.

— Е, тогава остани, а аз ще продължа сама. — И котката побягнала напред по дясната пътека.

Както се догаждате, кучето веднага се нахвърлило върху месото, излапало го лакомо, но миг след това било повалено от непробуден сън и останало да лежи насред пътя.

В това време котката стигнала до града на Анансе и влязла в стаята, където спял паякът; на масата в една кутия се намирал пръстенът.

Окр
а се
скрила в
един ъгъл
и
останала
да дебне
сгоден
момент.
Съвсем
неочакван
о една
мишка
преминал
а толкова
близо до
нея, че тя
само с
един скок
я
сграбчила
в лапите
си.

—
Не ме
убивай!

—
замолило се мишлето.

— Няма да те убия, ако ми направиш една услуга.

— Ще ти направя и две! Каж ми веднага какво искаш?

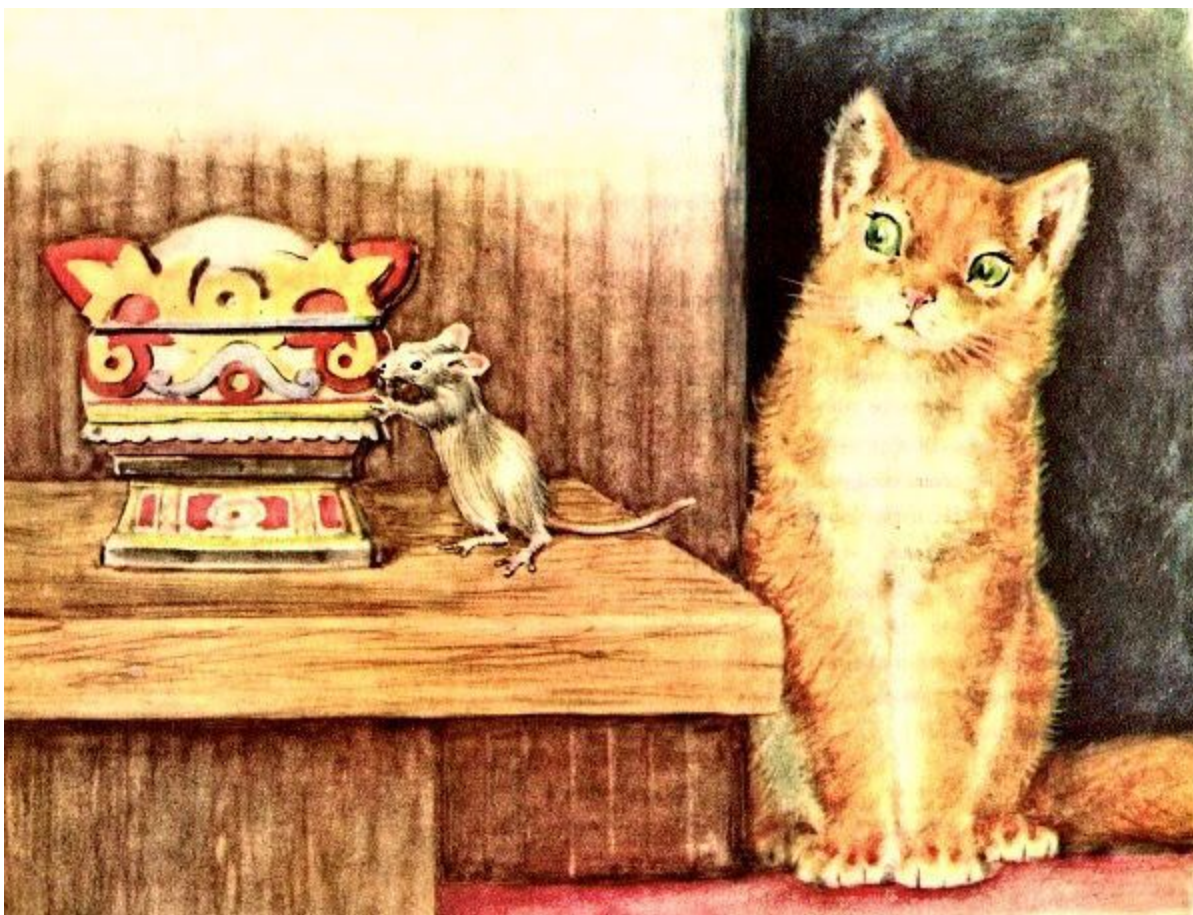
— Виждаш ли онази кутия върху масата? Анансе е скрил вътре един пръстен, който принадлежи на моя господар. Ако вземеш пръстена и ми го донесеш, ще те пусна на свобода.

— Отивам веднага.

И наистина мишката се качила върху масата и бързо-бързо почнала да прегризва едната от стените на кутията. В един миг

направила толкова голяма дупка, че преспокойно успяла да се промъкне вътре. Взела пръстена и го занесла на котката.

— Сега си свободна, върви си! Благодаря ти за услугата, която ми стори! — каза Окра.

— О, няма за какво, аз ти благодаря! — възкликнало мишлето и бързо се скрило в дупката си.

Котката не загубила ни минутка, а веднага побягнала обратно с пръстена. Много скоро достигнала до мястото, където кучето се било спряло, и го намерила да се събужда от дълбокия сън.

— Как си? — го попитала тя. — А какво стана с месото, което беше пръснато по пътя?

— Нищо не зная — отговорило кучето. — Може би стопаните са дошли да си го приберат; а ако питаш мене, аз току-що се съвземам от страшна болестка.

Котката се престорила, че му вярва, и кучето на свой ред я попитало:

— А ти какво направи? Къде е пръстенът?

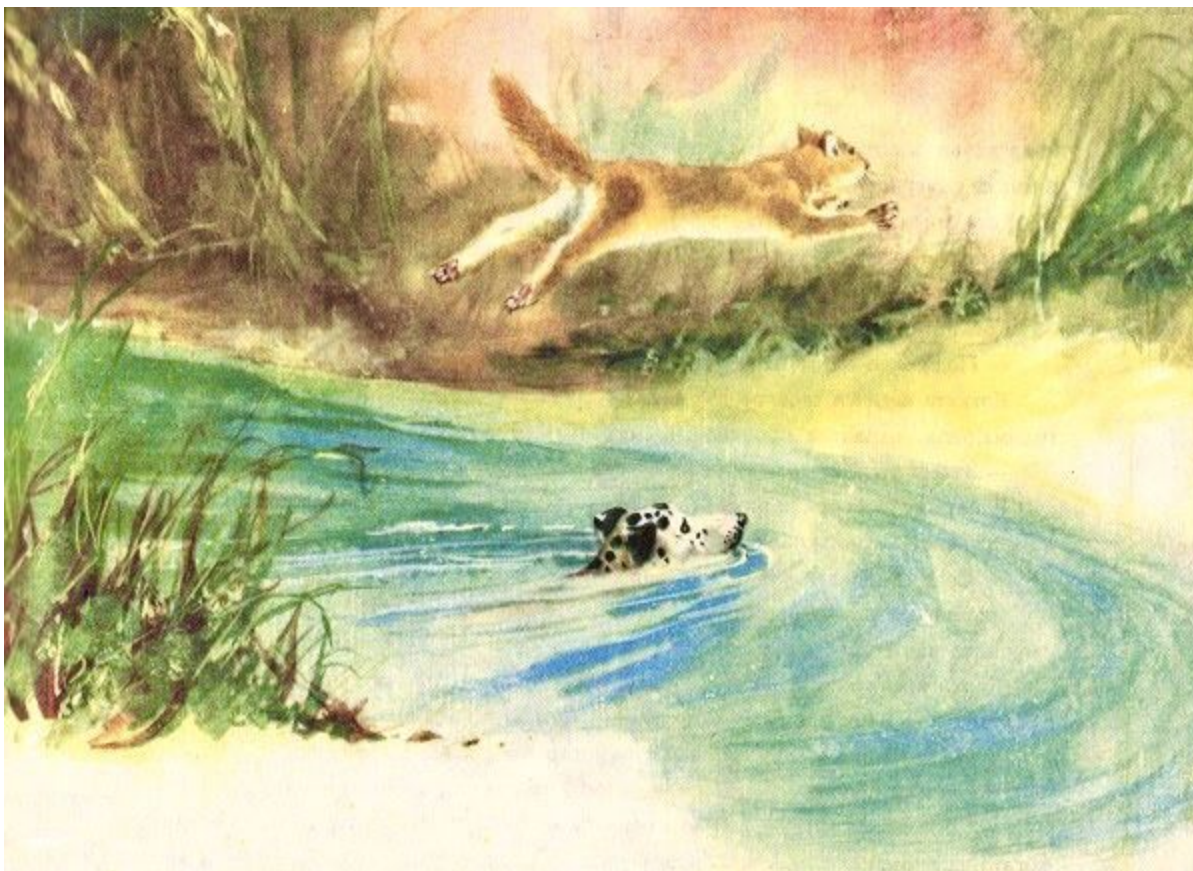
— Ето го.

Кучето се позамислило малко, после казало:

— Чух, че реката, която трябва да преминем, е придошла; ти трябва да я прескочиш на един път, може да се случи така, че да не успееш и да изпуснеш пръстена. А тъй като аз съм добър плувец, би било правилно на мене да дам пръстена.

— Може би имаш право — рекла котката, — сложи пръстена в устата си и се опитай да плуваш бързо.

Достигнали до брега на реката, кучето с пръстена в уста скочило във водата и започнало да плува, а котката, като премерила добре разстоянието, направила един скок и само за миг се намерила на отвъдния бряг. Тогава се обърнала, за да дочака другаря си.

Като стигнало до средата на реката, кучето се почувствувало изморено; понечило да си поеме дъх, отворило уста... и пръстенът цопнал във водата! Въпреки това то продължило да плува към брега.

Котката го попитала къде е дянало пръстена. Страшно объркан, Окраман отговорил:

— Падна във водата и една риба го глътна.

Котката веднага скочила във водата, спуснала се на дъното и като съгледала една голяма риба, я хванала за опашката:

— Знаеш ли нещо за един пръстен, паднал в реката? — я попитала тя.

Рибата не отговорила нищо, а само се мъчела да се отскубне, но котката, която здраво я държала, я домъкнала до брега и я запитала:

— Сега или ми отговори, или се прости с живота си!

Рибата веднага отворила уста и пръстенът паднал на брега; после се метнала и се гмурнала във водата.

Други препятствия за преодоляване вече нямало и понеже градът на Аку бил много наблизко, кучето Окраман замолило с тези думи котката Окра:

— Не казвай, моля те, на нашия господар това, което ни се случи!

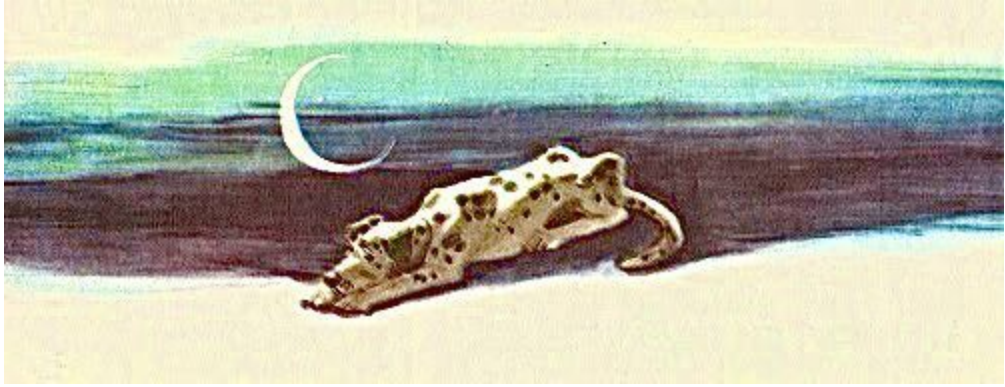
Но щом се приближили до къщи, кучето изтичало и взело да вика:

— Господарю, котката първо изяде месото и остана просната наред пътя, а после, когато аз се върнах с пръстена, поиска тя да го държи и когато преминавахме реката, го изпусна във водата. И не мога да ти опиша колко време изгубих, докато го намеря отново.

Но Аку, който бил узнал вече за станалото от горския вълшебник, му отговорил:

— Ти, куче, си само един подъл лъжец! Това, което казваш, че си направило ти, го е извършила котката, затова отсега нататък аз ще държа котката в къщи на топличко, близо до моето легло и до моето огнище, а ти ще стоиш навън, на студеното, пред вратата на дома ми.

Така и било сторено и си останало и до днес с всички котки, потомки на котката Окра, и с всички кучета, потомци на кучето Окраман.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.